உ

இராமாவதாரம்

[கம்பன் அருளியது]

பரத நாட்டியம்

கம்பன் கழகம்

கம்பன் மணிமண்டபம் — காரைக்குடி - 623 002

ஒரு சொல் கேளீர்!

ஒரு கலையின் மாண்பை எடுத்துக்காட்ட மற்றொரு கலை உதவும். இஃது உலகம் ஒப்புக் கொண்ட ஒன்று. ஒவ்வொரு கலையும் தனக் கென உள்ள வரம்பினுள் நின்று கொண்டே அந்த வரம்பை மீற முயல்கிறது. ஏனென்றால் உணர்த்தும் ஆற்றலுக்கும் மிஞ்சிய அளவில் அஃது உணர்வதாலேதான்.

அப்படியே சொற்கலையும் தன் ஆற்றலைக் கொண்டு உணர்த்த முயலும் முயற்சியில் தளர்ச்சியடையும் போது அதற்கு நடனக்கலை துணைபுரிய முன் வருகிறது.

கம்பன் கவிச்சக்கரவர்த்தி; அவனுடைய கவிகள் அற்புதமானவை; பாவம் செறிந்தவை. எனினும் அவைகளும் கூடக் கவிஞன் உணர்ந் தவற்றை, அவன் உணர்ந்த அளவு — அவன் நமக்கு உணர்த்த நினைக்கும் அளவு—உணர்த்த மாட்டாமல் தவிக்கின்றன. அப்படித் தவிக் கின்ற சொற்களுக்கு நடனக்கலை மிக நாசுக் காகக் கைகொடுத்து உதவுகிறது. அவற்றை

யெல்லாம் நடனத்தில் கண்டு நீங்கள் அனுபவிக்கக் கூடும். நடனத்தைக் கண்டு இன்புற எண்ணும் அன்பர்கள் இச் சிறு நூலை முற்றிலும் படிக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். இதைப்படித்துப் பொருளையும் சந்தர்ப்பத்தையும் நன்ருக விளங்கிக் கொண்டால் நாட்டியத்தைச் சரியாக ரசித்து மகிழமுடியும்.

இதுதான் எங்களின் பணிவான வேண்டுகோள். நன்றி.

இங்ஙனம்

கம்பன் அடிப்பொடி
செயலாளன்

காரைக்குடி
4—4—1982

காப்பு

சகல உலகங்களையும் படைப்பதையும், காப்பதையும், அழிப்பதையும், பிரியாத - எல்லையில்லாத - விளையாட்டாக உடையவர் அவரே தலைவர்; அவருக்கே நாங்கள் அடைக்கலம் ஆவோம்.

பூபாளம்] [ஆதி

உலகம் யாவையும்,
தாம்உள ஆக்கலும்,
நிலைபெ றுத்தலும்,
நீக்கலும், நீங்கலா —
அலகிலா—விளை
யாட்டுடை யார் அவர்
தலைவர்; அன்னவர்க்
கேசரண் நாங்களே!

அலாரிப்பு

இரக்கமற்ற பாவியாகிய மன்மதன் விசை மிக்க நீண்ட வில்லை எடுத்துக் கொடிய பாணங்களை அடுத்தடுத்து எய்து கொண்டேயிருக்கிறான். அதனால் தீப்பற்றிய பஞ்சைப்போல உள்ளம் பொசுங்கிக் கருகித் துன்பப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிற பெண்களை நோக்கிப் பயப்பட வேண்டாம், பயப்பட வேண்டாம் என்று ஆறுதல் அளிக்காத ஆண்மையும் ஓர் ஆண்மையா?

நாட்டைக்குறிஞ்சி] [திஸ்ரநடை

பஞ்ச ரங்கு தீயின் ஆவி
பற்ற நீடு கொற்றவில்
வெஞ்ச ரங்கள் நெஞ்ச ரங்க
வெய்ய காமன் எய்யவே
சஞ்ச லங்க லந்த போது
தைய லாரை உய்ய வந்(து)
அஞ்சல்! அஞ்சல்! என்கி லாத
ஆண்மை என்ன ஆண்மையே!

''தாமரை மலரை விட்டுப் பிரிந்து, நான் செய்த தவப் பயனால் வந்து, மகாலட்சுமி இங்கே வசிக்கிறாள்'', என்று, குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கட்டப்பட்டுள்ள அழகுமிக்க கொடிகளாகிய தன் கைகளை ஆட்டி, அந்த மிதிலை நகரம் செந்தாமரைக் கண்ணனாகிய ராமனை ''வருக! விரைந்து வருக!'' என்று அழைப்பதுபோல இருக்கிறது.

[கொடிகளின் முன்பின் ஆட்டம் கவிஞன் கண்ணுக்கு அப்படித் தோன்றுகிறது.]

வசந்தா] [ரூபகம்

மை அறு மலரின் நீங்கி
யான்செய்மா தவத்தின் வந்து
செய்யவள் இருந்தாள் என்று,
செழுமணிக் கொடிகள் என்னும்
கைகளை நீட்டி, அந்தக்
கடிநகர் கமலச் செங்கண்
ஐயனை ஒல்லை வாஎன்று
அழைப்பது போன்ற தம்மா!

ஜனகன் வேள்விக்கூடத்தில் இராமன் இருக்கிறன்; சிவ தனுசு கொண்டுவரப்பட்டது. பயங்கரமான பெரிய வில்; இராமனே இளம் பாலன். இவன் எப்படி இந்த வில்லை நாண் ஏற்றப் போகிறன் என்று எல்லோரும் மலைக்கின்றனர்கள்.

''அழகுச் செல்வனை இராமன் சீதையை மணக்கச் சம்மதம் என்று கூறிவிட்டால், ''கல்யாணம் செய்துகொள் அப்பா'' என்று கொடுப்பதை விடுத்து, கங்கைப் பெருநதியையே ஜடாபாரத்தில் அடக்கிய சிவபெருமானுடைய வில்லைக் கொண்டு வந்து இந்தப் பாலன் முன் வைத்தது எவ்வளவு அறியாமை'' என்பார்கள்.

ஹிந்தோளம்] [ஆதி

''வள்ளல் மணத்தை மகிழ்ந்தனன் என்றல்
கொள்ளென முன்பு கொடுப்பதை அல்லால்
வெள்ளம் அணைத்தவன் வில்லை எடுத்து இப்
பிள்ளைமுன் இட்டது பேதமை'' என்பார்.

''மெய்யுணர்வுடைய இந்த விசுவாமித்திரனுக்குச் சிறிதுகூட வெட்கமில்லை'' என்று ஒருத்தி கூறுகிருள். ''ஜனக மன்னனைவிடக் கொடியவர்கள் வேறு எவருமில்லை'' என்று வேருெருத்தி கூறுகிருள். ''மனுகுலத் தோன்றலாகிய இவன் இந்த வில்லைக் காலால் உதைத்து வளைக்காமற்போனுல் சிதை என்ற பேர்கூட இனி இல்லாமல் போய்விடும்'' என்று மற்ருெருத்தி கூறுகிருள்.

காம்போதி] [ஆதி

''ஞான முனிக்கொரு நாண்இலை'' என்பார்;
''கோன்இவ னில்கொடி யார்இலை'' என்பார்;
''மானவன் இச்சிலை கால்வளை யானேல்
பீன தனத்தவள் பேர்இலள்'' என்பார்.

பெண்டுகள் இப்படி எல்லாம் பலவாருகப் பேசிக் கொண்டிருக்க, நற்குணசிலர்கள் உத்ஸாக மொழி கூறிட, தேவர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் புரிய, இராமன் எழுந்து சிங்கத்தைப் போலவும், ரிஷபத்தைப்போலவும், மேருமலையைப் போலவும், மதயானை போலவும், கம்பீரமாக வில் இருந்த .இடத்தை நோக்கி நடந்தான்.

ஷண்முகப்பிரியா] [ஆதி

தோகையர் இன்னன சொல்லிட, நல்லோர்
ஓகை விளம்பிட, உம்பர் உவப்ப,
மாகமடங்கலும், மால்விடை யும், பொன்
நாகமும், நாகமும் நாண நடந்தான்.

மேருமலையைப் போன்ற அந்தச் சிவதனுசை அணுகி, அதை எவ்வளவு அலட்சியமாக, லாகவமாகத் தூக்கு கிருன் பாருங்கள்! கிடைத்தற்கரிய, சிறந்த மாணிக்க மான சீதைக்கு அணிவதற்காக ஏதோ ஒரு மண மாலையை எடுப்பதுபோல, அவ்வளவு எளிதாக அல்லவா எடுக்கிருன் இராமன்?

பிலகரி] [ஆதி

ஆடக மால்வரை அன்னது தன்னை
தேடரும் மாமணிச் சீதை எனும்பொன்
சூடக வால்வளை சூட்டிட நீட்டும்
ஏடவிழ் மாலை இதென்ன எடுத்தான்

வைத்தகண் வாங்காமல் இருந்தவர்கள் எல்லாம் இராமன் வில்லின் ஒரு முனையைக் காலால் உதைத்ததை யும், நாணை மற்றொரு நுனியில் உள்ள குதையில் பொருத்தியதையும் அந்த க்ஷண நேரத்தில் காணவில்லை. ஆனால் கையினால் எடுத்ததைக் கண்டார்கள்; முறிந்த ஒலியைக் கேட்டார்கள். அவ்வளவு விரைவில் காரியம் நடந்து விட்டது.

மணிரங்கு] [ஆதி

தடுத்திமை யாமல் இருந்தவர், தாளில்
மடுத்ததும், நாண்நுதி வைத்ததும், நோக்கார்;
கடுப்பினில் யாரும் அறிந்திலர்; கையால்
எடுத்தது கண்டனர்; இற்றது கேட்டார்

யுத்தம் என்று கேட்ட அளவிலே விம்மிப்பருக்கும் மலை போன்ற, அழகிய, வலியதோளை உடையவன்; மன்மதன் போன்ற உருவினன்; அவன் மலர் பறித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனை, கருமேகம் போன்ற கூந்தலை யுடைய, குயில் போன்ற குரலையுடைய ஒருத்தி வந்து கண்ணைப் பொத்தினாள். ''யார்?'' என்று அவ்வழகன் கேட்டான். அவ்வளவுதான், நெருப்பைத் தொட்டவள் போலப் பொருமிப்பொருமி அழத்தொடங்கி விட்டாள். [என்னைத் தவிர உன்னைத் தீண்டக்கூடியவர்களும் உண்டா என்பது கருத்து]

வாசஸ்பதி] [மிச்ர ஜர்பை

போர் என்ன வீங்கும் பொருப்பன்ன
பொலன்கொள் திண்தோள்
மாரன் அனையான் மலர்கொய்(து)
இருந்தானை, வந்தோர்
கார்அன்ன கூந்தல் குயில் அன்னவள்
கண் புதைப்ப,
'யார் ?' என்ன லோடும், அனல் என்ன
அயிர்த்து உயிர்த்தாள்

மிதிலே நகரில் ராமன் பவனி வருகிருன். நகரம் முழுவதும் ஒரே குதூகலமாக விளங்குகிறது. எங்கும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் பெண்கள் ஓடி ஆடித் திரிகிருர்கள். அது எப்படியிருக்கிறது என்று கம்பன் சித்திரிக்கிருன்.

மான் கூட்டம் பம்மிப் பதுங்கி மருண்டு துள்ளிக் குதித்து வருவதைப் போலவும், மயில் கூட்டம் தோகை விரித்து அசைந்தாடித்திரிவதைப் போலவும், நட்சத்திரங்கள் ஒளிவிடும் வானத்தில் அடுத்தடுத்து மின்னல்கள் பளிச்சிடுவதைப் போலவும், தேனீக்கள் ரீங்காரம் செய்து ஆர்ப்பரிக்கவும், கால்சிலம்புகள் ஒலிக்கவும், தேனெழுகு புதுமலர்களைச் சூடிய மாதர்கள் கூட்டத்தின் நடுவில் நுழைந்து பரபரப்பாய்த் திரிகிருர்கள்.

கல்யாணி] [ரூபகம்

மான்இனம் வருவ போன்றும்,
மயில்இனம் திரிவ போன்றும்,
மீன்இனம் மிளிரும் வானில்
மின்இனம் மிடைவ போன்றும்
தேன்இனம் சிலம்பி ஆர்ப்ப,
சிலம்பினம் புலம்ப, எங்கும்
பூநனை கூந்தல் மாதர்
பொம்'எனப் புகுந்து மொய்த்தார்

மை போன்ற கரிய கூந்தலும், சிவந்த வாயும், ஒளிமிக்க நெற்றியும் உள்ள ஒருத்தி இராமனைக் காண வந்தாள்; கண்டாள். உள்ளம் உடைந்து போனாள்; மனம் உருகு கின்றாள்.

''என் மனத்துள்ளே இந்த மாய்மாலக் கள்ளன் வந்து புகுந்து கொண்டான். அவன் திரும்ப வெளி யேறிவிடாதபடி அவன் நுழைந்த வாயில் இருக் கிறதே. ஆம், கண்எனும் அந்த ஒளிமிக்க வாசலைக் கச்சிதமாக அடைத்து விட்டேன். ஆகவே தோழி! என்னை மஞ்சத்திற்கு இட்டுச்செல்''

என்று கூறுகிறாள்.

சாரமதி] [ஆதி

மைக்கரும் கூந்தல், செவ்வாய்,
வாள்நுதல், ஒருத்தி உள்ளம்
நெக்கனள்; உருகு கின்றாள்;
''நெஞ்சிடை வஞ்சன் வந்து
புக்கனன்; போகா வண்ணம்
'கண்'எனும் புலம்கொள் வாயில்
'சிக்'என அடைத்தேன் தோழி!
சேருதும் அமளி'' என்றாள்.

இப்படி ஏன் மாதர்கள் மொய்க்கின்றார்கள்? எல்லாம் இராமனைத் தரிசிப்பதற்காகத்தான்! இவ்வளவு ஆர்வத்துடன் புகுந்த இவர்கள் இராமனை எவ்வளவு தூரம் கண்டு மகிழ்கிறார்கள் தெரியுமா?

தோளைக்கண்டவர்கள் தோளிலேயே லயித்து விடுகிறார்கள்; வீரக்கழல்பூண்ட, தாமரை போன்ற திருவடியைக் கண்டவர்கள் அதிலேயே லயித்து விடுகிறார்கள். விசாலமான கையைக் கண்டவர்களும் அப்படித்தான். ஒளிமிக்க கண்களையுடையவர்களாயிருந்தும் இராமனை அடி முதல் முடிவரை எவர்தான் தீர்க்கமாய் கண்டறிந்தார்கள்?

ஹர்ஸாநந்தி] [தேசாதி

தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்;
தொடுகழல் கமலம் அன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார்;
தடக்கை கண்டாரும் அஃதே!
வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே
வடிவினை முடியக் கண்டார்?

வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற மலர்ச்சுமையைத் தாங்குகின்ற கூந்தலை உடையவள்; சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்தவள்; காற்சிலம்பும் இடைமேகலையும் கலீர் கலீர் என்று ஒலி செய்திட ஓர் அழகிய பூங்கொம்புபோல ஒய்யாரமாக நடந்து வந்தாள். ஆனுல் (இராமனைக் கண்டு தன் வயம் இழந்து மயங்கியவளாய்) புலம்பிக்கவலைப்படும் தோழிமார்களால் கைத்தாங்கலாய்த் தூக்கிச் செல்லப் படுகிறுள்.

மோகனம்] [ஆதி

அலம்பு பாரக் குழலிஓர் ஆயிழை,
சிலம்பும், மேகலையும், ஒலிசெய்திட
நலம்பெய் கொம்பின் நடந்துவந் தெய்திஞள்;
புலம்பு சேடியர் கைமிசைப் போயினுள்

1077

பெண்கள் இவ்வண்ணம் அலுப்படைய, ராமனே குற்ற மில்லாத மனத்து வசிட்டனும், வேதத்தைக் கரை கண்டவனான விசுவாமித்திரனும் வீற்றிருக்கும் திருமண மண்டபத்தை ஆயுதம் தாங்கிய அரசர் கூட்டத்துடன் சென்றடைந்தான்.

ஸ்ரீராகம்] [ஆதி

மாதர் இன்னணம் எய்த்திட வள்ளல்போய்
கோதில் சிந்தை வசிட்டனும், கோசிக
வேத பாரனும் மேவிய மண்டபம்
ஏதி மன்னர் குழாத்தொடும் எய்தினன்

பூங்கொடி போன்ற சீதையைத் தந்த பூமாதேவி தன் மகளாகிய சீதையின் பாதம் மிக மென்மையானவை; நடக்கும்பொழுது தரை உறுத்தும்; என்று பயந்து நடைபாதை எங்கும் பசுந்தளிர்களையும், பன்னிற மலர்களையும், பரப்பினளோ என்று கருதுமாறு தான் அணிந்துள்ள சிறந்த ஆபரணங்களில் உள்ள ரத்தினங்கள் பூமியில் ஒளிபரப்ப நடந்து வந்தாள்

சாரங்கா] [ஜம்பை

வல்லியை உயிர்த்தநில மங்கை இவள் பாதம்
மெல்லிய; உறைக்கும்என அஞ்சி, வெளி எங்கும்
பல்லவம் மலர்த்தொகை பரப்பினள் எனத்தன்
நல்லணி மணிச்சுடர் தவழ்ந்திட நடந்தாள்

தங்கத்தின் பிரகாசமும், மலரின் மணமும், சந்தனத்தின் குளுமையும், மின்னலின் அழகும் போலத்தன் திருமேனி விளங்க, அன்னப்பறவையும், தேவமாதரும், நல்லமுதமும் தோற்றுத் தலைகுனிய, அரசர்சபை கூடியிருந்த அழகிய மண்டபத்தை வந்து சேர்ந்தாள், ஜானகி.

கானடா] [ஜம்பை

பொன்னின்ஒளி, பூவின்வெறி, சாந்துபொதி சீதம்,
மின்னின்எழில், அன்னவள்தன் மேனியது மான,
அன்னமும், அரம்பையரும் ஆர்அமிழ்தும் நாண
மன்அவை இருந்தமணி மண்டபம் அடைந்தாள்

நெருங்கிச் சுருண்ட கூந்தலையுடைய சீதையைக்கண்டு, உலகமுழுவதையும் சுற்றிவளைத்து ஒருபடித்தாய் ஆளும் ஆக்ஞா சக்கரத்தையுடைய தயரதச்சக்கரவர்த்தி

''எக்காலத்தும், ஏழு உலகங்களையும், ஆள்பவனுக
இருந்தாலும் இன்றுதான் லட்சுமிதேவி வந்
தடைந்தாள்; எத்துணைச் சிறந்த வெற்றி இது!''

என்ருன்.

பந்துவராளி] ஜம்பை]

துன்றுபுரி கோதைஎழில் கண்டுலகு சூழ்வந்(து)
ஒன்றுபுரி கோலொடு தனித்திகிரி உய்ப்பான்,
''என்றுமுல கேழும் அரசெய்தி உளெனேனும்,
இன்றுதிரு எய்தியதி தென்னவயம்!'' என்ருன்.

சீதையைக் கண்டதும், அகில உலகத்திற்கும் கட்டளை இவன்தான் என்று கருதக்கூடிய முதல் அந்தணனாகிய விசுவாமித்திரன் என்ன எண்ணுகிறான் தெரியுமா?

''நஞ்சினையுடையதும், மாவடுப் போன்றதுமான கண்களையுடைய இவள் தாமரை மலரின்மேல் வீற்றிருக்கும் திருமகளே என்றறிந்தால், பசியமலை போன்ற மேனியையும் பேராற்றலையும் உடைய இராமன் இந்த வில் ஒன்றை மட்டுமா, ஏழுமலைகளையுமே முறித்தெறிய மாட்டானா?''

என்று எண்ணுகிறான்.

தோடி] [ஜம்பை

அச்சென நினைந்தமுதல் அந்தணன் நினைந்தான்;
பச்சைமலை ஒத்தபடிவத்தடல் இராமன்,
நச்சுடை வடிக்கண் நங்கை இவள் என்றால்,
இச்சிலை கிடக்கமலை ஏழையும் இறானோ?

திருமணப்பந்தர்க்கு வந்து மணமக்கள் அமரவேண்டிய ஆசனத்தில் வெற்றி நலனும் பெருந்தகுதியுமுள்ள வீரனுன இராமனும் வீரச்செயல்களுக்கெல்லாம் இனிய துணையான தூய்மையான சீதையும் அமர்ந்திருந்தனர். அஃது எப்படியிருந்ததென்ருல் இணைதற்குரிய போகமும், அதற்கேற்ற நெறியான யோகமும் போன்றிருந்தது.

சங்கராபரணம்] [ஜம்பை

மன்றலின் வந்து மணத்தவிசு ஏறி,
வென்றி நெடுந்தகை வீரனும், ஆர்வத்(து)
இன்துணை அன்னமும், எய்தி இருந்தார்;
ஒன்றிய போகமும் யோகமும் ஒத்தார்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனுன இராமன் முன் நின்று ஜனக மகாராஜன்

''மலர்மகளும், திருமாலும்போல நீ என் பெருமைக் குரிய மகளான ஜானகியுடன் என்றும் ஒன்றி வாழ்வாயாக !

என்று கூறி இராமச்சந்திரனின் தாமரை மலர் போன்ற தும், விசாலமானதுமான கையில் குளிர்ந்த புனித நீரைத் தாரைவார்த்துச் சீதையைக் கொடுத்தான்.

சாமா] **[ஜம்பை**

கோமகன் முன்ஜன கன்குளிர் நல்நீர்,
''பூமகளும்பொரு ளும்என நீ என்
மாமகள் தன்னெடும் மன்னுதி'' என்ரு,
தாமரை அன்ன தடக்கையின் ஈந்தான்.

கொழுந்துவிட்டு எரியும் வேள்வித் தீயில் குற்றமற்ற மந்திரங்கள் முழுவதையும் ஓதி, நெய்யுடன் ஆகுதிகள் அனைத்தையும் மூன்று முறை அளித்து, சீதையின் தளிர் போன்ற கையைத் தன் விசாலமான கையால் பற்றினான் இராமன்.

சாவேரி] [ஜம்பை

வெய்ய கனல்தலை வீரனும் அந்நாள்
மையறு மந்திரம் மும்மை வழங்கா
நெய்யமை ஆவுதி யாவையும் நேர்ந்தே
தையல் தளிர்க்கை தடக்கை பிடித்தான்.

அப்படி, சிதாதேவியின் கரத்தை ஸ்ரீராமன் பற்றியதும், பேரிகைகள் முழங்கின! சங்குகள் ஒலித்தன; நான்கு வேதமும் கோஷித்தன! தேவர்கள் ஆடிப்பாடினர்; பல கலைகளும் ஆர்த்தன; பல்லாண்டு கோஷம் முழங்கின; வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்தன; கடலும் ஆர்ப்பரித்தன.

கமாஸ்] [ஜம்பை

ஆர்த்தன பேரிகள்; ஆர்த்தன சங்கம்;
ஆர்த்தன நான்மறை; ஆர்த்தனர் வானோர்;
ஆர்த்தன பல்கலை; ஆர்த்தன பல்லாண்டு;
ஆர்த்தன வண்டினம்; ஆர்த்தன வேலை.

முடிசூடச் செல்லவேண்டிய இராமன் அன்னை கைகேசியின் ஆணைமீது அவள் அரண்மனைக்கு வருகிறான். வந்து வணங்கியவனைக் கைகேசி, "உன்னிடம் ஒரு தகவல் தெரிவிக்க வேண்டும் என்பது உன் தந்தையின் கட்டளை" என்கிறாள். ராமன் பேசுகிறான் :-

"கட்டளை இட்டவர் என் தந்தையார்; அதை எனக்கு உரைப்பது தாயாராகிய தாங்கள்; இப்படி நேருமானால் நான் புண்ணியசாலியாவேன். என்னைவிட அதிர்ஷ்டசாலி யார்? வணக்கம்; தாயே யான் இங்குவர நேர்ந்தது என் தவப்பயனே! இதைவிட வேறு நன்மை என்ன இருக்கப் போகிறது? என் தந்தையும் தாயும் நீரே! கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிகிறேன் ஆணையிடுங்கள்?"

கரகரப்பிரியா] **[ஆதி**

"எந்தையே ஏவ, நீரே
உரைசெய, இயைவ (து) உண்டேல்,
உய்ந்தனென் அடியேன்; என்னின்
பிறந்தவர் உளரோ? வாழி!
வந்ததென் தவத்தின் ஆய;
வருபயன் மற்றொன் றுண்டோ?
தந்தையும் தாயும் நீரே!
தலைநின்றேன்; பணிமின்" என்றான்.

கைகேசி சொல்லுகிறாள் :-

''கடல் சூழ்ந்த இவ் உலகம் முழுவதையும் பரதனே ஆட்சிபுரிய, நீ புறப்பட்டுச் சென்று நீண்ட பெருஞ் சடைகள் தாங்கி, அரும் பெரும் தவங்கள் ஆற்றி, வனத்தில் தங்கியிருந்து புண்ணிய நதிகளில் முழுகி, பதினான்கு ஆண்டு கழித்து நகருக்கு வா என்று கூறினான் மன்னன்'' என்றாள்.

கரகரப்பிரியா] [ஆதி

''ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம்
பரதனே ஆள, நீபோய்த்
தாழ் இரும் சடைகள் தாங்கித்
தாங்கரும் தவம்மேற் கொண்டு,
பூழி வெம் கானம் நண்ணி,
புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழ் இரண்(டு) ஆண்டில் வாஎன்(று)
இயம்பினன் அரசன்'' என்றாள்.

இராமன் பேசுகிறுன்:-

''அம்மா! அரசன் கட்டளையாக இல்லாமல் இருந்தால்தான் என்ன? உங்கள் கட்டளையை மறுப்பேனு நான்? என் தம்பிக்குக் கிடைக்கும் செல்வம் எனக்குக் கிடைத்ததுபோல இல்லையா? இதைவிட எனக்கு என்ன நன்மை கிட்டப்போகிறது இந்தக் கட்டளையைத் தலைமேல் தாங்கிவிட்டேன். மலர் பூத்துக்குலுங்கும் வனத்திற்கும் இப்பொழுதே புறப்பட்டுவிட்டேன்; தாயே! அனுமதியும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.

சாருகேசி] [ஆதி திஸ்ர நடை

மன்னவன் பணிஅன் ருகில்
உம்பணி மறுப்பெனே? என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம்
அடியனேன் பெற்ற தன்ருே?
என் இனி உறுதி அப்பால்?
இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன்;
மின்ஒளிர் கானம் இன்றே
போகின்றேன் விடையும் கொண்டேன்.

வலம் சென்ற இராமனைத் திரும்ப அழைத்துச் செல்வதற்காகப் பரதன் சேனையுடன் வருகிறான். பெரும் படையை அக்கரையிலிருந்து கண்ட குகன், ராமனுடன் பொருதிப் போர் புரியவே பெரும்படையுடன் பரதன் வருவதாக நினைத்து பேசுகிறான்;

"அண்ணன் என்று எண்ணிப்பார்க்கவில்லை; புலி போன்ற தம்பி ஒருவன் உடனிருக்கிறான் என்பதையும் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை; அதெல்லாம் போகட்டும், என்னை இவன் உதாசினம் செய்வது போலல்லவா இருக்கிறது? இந்த எல்லையைக் கடந்து போயன்றோ போர் புரியவேண்டும்? பரதன் என்னவோ அரசனாக இருக்கலாம்; அந்த அரசனின் மார்பிலே வேடர்களாகிய நாங்கள் எய்கிற அம்பு பாயமாட்டாதா? பார்க்கலாம்!"

மலயமாருதம்] **[திஸ்ரநடை**

முன்னவன் என்று நினைந்திலன்;
மொய்புலி அன்னான் ஓர்
பின்னவன் நின்றனன் என்றிலன்;
அன்னவை பேசானேல்,
என்இவன் என்னை இகழ்ந்த(து) இவ்
எல்லை கடந்தன்றோ?
மன்னவர் நெஞ்சினில் வேடர்
விடும்சரம் வாயாவோ?

இப்படிப் பேசுகிற குகன் தனது படையினரையெல்லாம் திரட்டி ஒரு போர்ப்பிரசங்கமே நிகழ்த்துகிருன்;

"நாட்டையே மனப்பூர்வமாகக் கொடுத்துவிட்டு வந்த எம் பெருமான் ஸ்ரீ ராமனுக்கு நாம் வசிக்கும் காட்டைக்கூட விட மனமின்றி, படை எடுத்ததைப்பார்த்தீர்களா? ஆகவே, தோழர்களே! அதோ பிரமாதமாக ஆடிப் பறக்கும் கொடிகளுடன் வரும் சேனை முழுவதையும் முட்டி மோதி அழித்து விட்டு தருமச் செல்வர்களே நாட்டை ஆளும்படியாகச் சாசனம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். முதன்முதலிலே தங்கள் ஆட்சித்தலைவனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பெருமையை நீங்கள் அடைய வேண்டும்; சரிதானு?"

மலையமாருதம்] [திஸ்ரநடை

நாடு கொடுத்தஎன் நாயக
    னுக்குஇவர் நாம் ஆளும்
காடு கொடுக்கிலர் ஆகி
    எடுத்தது காணீரோ ?
ஆடு கொடிப்படை சாடி
    அறத்தவரே ஆள
ஏடு கொடுத்தது பார்எனும்
    இப்புகழ் மேவீரோ ?

அசோக வனத்திலே வாடி வதங்கி, வருந்திச் சாம்பித் துயரமே வடிவாய்ச் சமைத்து வீற்றிருக்கும் சீதா பிராட்டியின் திருமுன் ராவணன் வருகிறான். வந்து பிதற்றுகிறான் :-

எனக்குத் துரோகி நான்தான்; பெண் உருக் கொண்ட, விடத்தைப் பூசிய அமுதத்தை உண்ணலாம் என்று ஆசைப்பட்டேன். காலம் கழிந்தே வருகிறது. என் உள்ளத்தில் உறைகின்ற உம்மை மறந்துவிட்டுச் சாகமுடியாமல் அல்லவா பயந்து கொண்டிருக்கிறேன். இந்த அடிமை உங்களைச் சரணாகதி அடைகிறேன். அமுதை ஒத்தவரே !

தன்யாசி] [ஆதி

வஞ்சனேன் எனக்கு நானே !
மாதரார் வடிவு கொண்ட
நஞ்சுதோய் அமுதம் உண்பான்
நச்சினேன்; நாளும் தேய்ந்த;
நெஞ்சு நேரான உம்மை
நினைப்புவிட்(டு) ஆவி நீக்கி
அஞ்சினேன்; அடியனேன் உம்
அடைக்கலம், அமுதின் வந்தீர் !

மேலும் பேசுகிறுன் இராவணன்;

எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் நீராகவே தோன்றுகிறது; எப்பெயரைக் கேட்டாலும் உமதாகவே ஒலிக்கிறது! எதைப் பார்த்தாலும் கண்ணெதிரில் நீரே இருக்கின்றீர்; மன்மதன் எய்து கொண்டே இருக்கவும், அவனுடைய பஞ்சபாணங்களால் ஏற்படும் புண்கள் எல்லாம் என் ஒருவனுக்கே ஏற்படும்படியும் ஆகிவிட்டது. இதுவரை இல்லாத விபரீதங்களை எல்லாம் உண்டாக்கி விட்டீர்!

சகாு] **[ஆதி**

பெண்ணெலாம் நீரே ஆக்கி,
பேரெலாம் உமதே ஆக்கி,
கண்ணெலாம் நும்கண் ஆக்கி,
காமவேள் என்னும் நாமத்(து)
அண்ணல்எய் வானும் ஆக்கி
ஐங்கணைக்(கு) அரியத் தக்க
புண்ணெலாம் எனக்கே ஆக்கி
விபரீதம் புணர்த்தி விட்டீர்!

ராவணனுடைய பிதற்றல்களுக் கெல்லாம் சுடச்சுடப் பதில் கொடுக்கிறுள் சிதை :-

''உணர்வற்ற இந்த உடலேப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, உயிரைவிட்டுப் புகழை அடையாமல், உன்முன் வெட்கம் கெட்டுப்போய் இருக்கவில்லே யான். குற்றமற்ற குணங் களேயே ஆபரணங்களாக உடைய அந்த புனிதனுகிய ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தியை இனியும்கூடத் தரிசிக்கலாம் என்னும் ஆசையினுலேதான் இருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிந்துகொள்''

பியாகடை]

[redacted]

ஊண் இலா ஆக்கை பேணி
உயிர்புகழ் சூடா(து) உன்முன்
நாண் இலா(து) இருந்தேன் அல்லேன்;
நவையறு குணங்கள் என்னும்
பூண்எலாம் பொறுத்த மேனிப்
புண்ணிய மூர்த்தி தன்னேக்
காணலாம் இன்னும் என்னும்
காதலால் இருந்தேன் கண்டாய்.

மேலும் தன் உள்ளக்கிடக்கையை உணர்த்துகிருள் பிராட்டி :-

"ஏ, பாபி; எமனுலகை எட்டிஎட்டிப் பார்க்கும் என் உயிர் திரும்பி வந்துவிடுகிறது. ஏன் தெரியுமா? போர்க்களத்திலே கேடய மலைபோன்ற தம்பி இலக்குவன் பின்புறம் காத்து நிற்க, (ஸ்ரீராமன்) உன் தலைகள் பத்தினையும் தரையில் புரளச் செய்து, அரக்கர் குலம் முழுவதையும் தொலைத்து வாகை மாலை சூடி நிற்கும் அந்த அற்புதக் காட்சியைக் காணவேண்டுமென்று கிடக்கிறது ஓர் ஆழமான ஆசை"

தேவகாந்தாரி] [ஆதி

சென்றுசென்(று) அழியும் ஆவி
திரிக்குமால்; செருவில் சேமக்
குன்றுநின் றனைய தம்பி
புறக்கொடை காத்து நிற்பக்
கொன்று, நின் தலைகள் சிந்தி,
அரக்கர்தம் குலத்தை முற்றும்
வென்றுநின்றருளும் கோலம்
காணிய கிடந்த வேட்கை

ராம - ராவணயுத்தம். இலங்காபுரியே அல்லோல கல்லோலப்படுகிறது. ராமனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து ஓர் அம்பு புறப்பட வேண்டியதுதான். என்ன என்ன விபரீத மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன !

மதம்பொழியும் யானைகளும் குதிரைகளும் சாய்கின்றன. மேருமலை போன்ற தேர்கள் சரிகின்றன; அஸ்திரம் பாய்கின்ற திக்கெலாம் காதுகள் செவிடு படுகின்றன; பரந்த கடலின் தெளிந்த நீரும் சேருகிக் கொப்புளிக்கின்றது. புலிபோலப் போர் புரியும் அரக்க மகளிரின் மலர்போன்ற கண்கள் எல்லாம் அருவிபோலக் கண்ணீரைக் கொட்டுகின்றன !

இவ்வளவு களேபரமும் எப்பொழுது ? இருநுனியிலும் மணிகள் கட்டிய, நீண்ட கோதண்டத்தின் நாண் கணகண கணகண என்று ஒலிக்கும் போதெல்லாம் தான்.

அடாணா] [ரூபகம்

படுமத கரி,பரி சிந்தின !
பனிவரை இரதம்அ விந்தன !
விடுதிசை செவிடுபி ளந்தன !
விரிகடல் அளற(து)எ ழுந்தன !
அடுபுலி அவுணர்தம் மங்கையர்
அலர்விழி அருவிபொ ழிந்தன !
கடுமணி நெடியஎ னும்சிலை
கணகண கணகண எனுந்தொறும் !

ராம-ராவணயுத்தம் மிகக் கடுமையாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இறுதியில் ராமனின் தூய அம்பு ராவணனை உயிர்குடித்துப் போரை முற்றுவிக்கிறது.

கோடியே கோடியே கோடி ஆயுளையும், அரிதின் முயன்று கொண்ட பெரிய தவமும், ''எந்த பகுதி மக்களாலும் வெல்லப்படாய்'' என்று சிவபெருமானால் கொடுக்கப் பட்ட வரமும், மற்றும் எட்டுதிசைகளுடன் உலக முற்றும் வென்று நின்ற தோள் வலியும், அழியும்படி செய்துவிட்டு, நெஞ்சில் நுழைந்து உயிரைக் குடித்து விட்டு, முதுகின் புறத்தே சென்றது ஸ்ரீராகவன்தன் தூய அம்பு.

முகாரி]

முக்கோடி வாழ்நாளும், முயன்றுடைய
பெருந்தவமும், முதல்வன் முன்நாள்
''எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய்''
எனக்கொடுத்த வரமும், ஏனைத்
திக்கோடும் உலகனைத்தும் செருக்கடந்த
புயவலியும், தின்று, மார்பில்
புக்கோடி உயிர் பருகிப் புறம்போயிற்(று)
இராகவன்தன் புனித வாளி!

போரெல்லாம் முடித்து, தந்தை சொல் காத்து, பதினன்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ராமன் அயோத்தி வந்தடைகிருன். நாடெல்லாம் ஆனந்த வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்திருக்கிறது. ஸ்ரீராமனுக்கு முடிசூட்டும் விழா நடைபெறுகிறது.

சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீராமனின் திருவடியை அனுமன் தாங்கவும், அங்கதன் உடைவாளை ஏந்தி நிற்கவும், பரதன் வெண்கொற்றக் குடையைப் பிடித்து நிற்கவும், லட்சுமண-சத்துருக்கன் இருவரும் வெண் சாமரம் பற்றி நிற்கவும், விரிந்த கடல் சூழ்ந்த உலகெலாம் போற்றி நிற்கும் வெண்ணெய் நல்லூர் வாழும் சடையப்பவள்ளல் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் மணிமுடியை எடுத்துக் கொடுக்க, அதை வாங்கிக் குலகுருவான வசிட்டன் ராமனுக்குச் சூட்டினன்.

சௌராஷ்டிரம்] [ஆதி

அரியணை அனுமன் தாங்க
அங்கதன் உடைவாள் ஏந்த,
பரதன் வெண் குடை கவிக்க
இருவரும் கவரி பற்ற
விரிகடல் உலகம் ஏத்தும்
வெண்ணெய்மன் சடையன் வண்மை
மரபுளோன் கொடுக்க வாங்கி
வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி!

Printed at : Kasthuri Printing Press, Coimbatore-641 018